

рова, не е така населена. Жителитѣ на тая областъ сж чергари и се занимаватъ само съ ловъ и опитомяване на слонове. Защото тукъ е родината на индийския слонъ и страшния и кръвожаденъ задноиндийски тигъръ. Цѣли стада отъ стотици диви слонове прекосяватъ тази областъ, пасатъ по безкрайнитѣ сочни пасбища на низината и вечеръ съ тржби и плѣскане, навлизатъ въ блатото, за да задоволятъ своята жажда и направятъ баня. Тежко и горко на младото слонче, което би се заблудило въ високата трѣстика и шубраци. Задъ всѣка сѣнка дебне смъртта. Едно глухо изрѣмжаване и една тежка лапа би го накарало за винаги да забрави да играе. Тамъ дебне господарьтъ на горитѣ — тигъра, чието име съ страхъ се изговаря отъ туземното население.

Едничкото сръдство за пренасяне товаръ и пжтници въ тази страна е слоньтъ. Опитомени ловци, съ необикновена издържливостъ, хитро подкарватъ нѣкое стадо отъ диви слонове къмъ нарочно заградени съ високи колове мѣста, затварятъ ги тамъ и почватъ единъ по единъ да ги завързватъ и отдѣлятъ отъ стадото. Опитомяването на слоноветѣ трае дълго време и то винаги съ помощта на дресирани животни.

Въ цѣли кервани, единъ следъ другъ, опитомени слонове, пренасятъ стоки, като руди, дърва, кожи и плодове отъ вътрешността на страната и ги разтоварватъ по брѣговетѣ на р. Сребърна, гдето има особни пристанища и помѣщения. Въ едно такова пристанище азъ се запознахъ съ слоньтъ Иумбо. Той бѣше вече старъ и по ръстъ се издигаше надъ всичкитѣ си събратя. Зжбитѣ му